

**Modře označené štítky znamenají,
že není zaplacené předplatné!
Předplatné na jeden rok je
32,71+ 2,29 (GST) = 35 kan. dolarů
Cena 1.40 + 0.10 (GST) = 1.50 dolaru.**

Agreement # 40005374/ Registration # 09089

*Datum, dokdy jsou
noviny předplacené,
je v pravém horním
rohu štítku!*

J Time
Committed
À dé lai
convenu

Telefon: 416/530-4222
Fax: 416/530-0069
E-mail: abe@zpravy.ca
abe@satellite1-416.com

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

No. 2.

(352.)

Vol. 16.

satellite **1-416**

Thursday,
January 26,
2006

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org nebo www.zpravy.ca

Volební koza nezůstala celá...

Těžko říci, zda se vlk nažral, ale koza při těchto volbách rozhodně nezůstala celá. Jak jinak nazvat výsledek tohoto celkem nudného klání, než že skončil plíchnou, nebo-li remízou. Nelze tedy vidět spokojenost ani na jedné straně. Konzervativci pevně doufali, že získají parlamentní většinu. Jejich vítězství je však velice těsné a už sázkaři pomalu vypisují kurs, jak dlouho potrvá než budou další volby. Spokojenost není ani mezi liberály, kteří jdou od vesla a ministerský předseda Paul Martin pověsil tretry na hřebík. Podstatně ani nebudovaly NDP a Quebecký blok. Dohromady však mají osmdesát křesel a budou stejně jako pro minulou vládu jazýčkem na vahách. V případě, že by o nějaké věci hlasovali společně konzervativci a noví demokrati proti liberálům a quebeckému bloku, pak by mohl rozhodovat i jediný hlas nezávislého quebeckého rebela André Arthura. O tomto novém poslanci jsem se snažil dovědět více, ale marně. Asi bude něco na tom, že se nehodí oficiálním médiím do krámu, jak on sám tvrdí. Uvidíme, jestli bude v jinak nudném kanadském parlamentu trochu víc legrace.

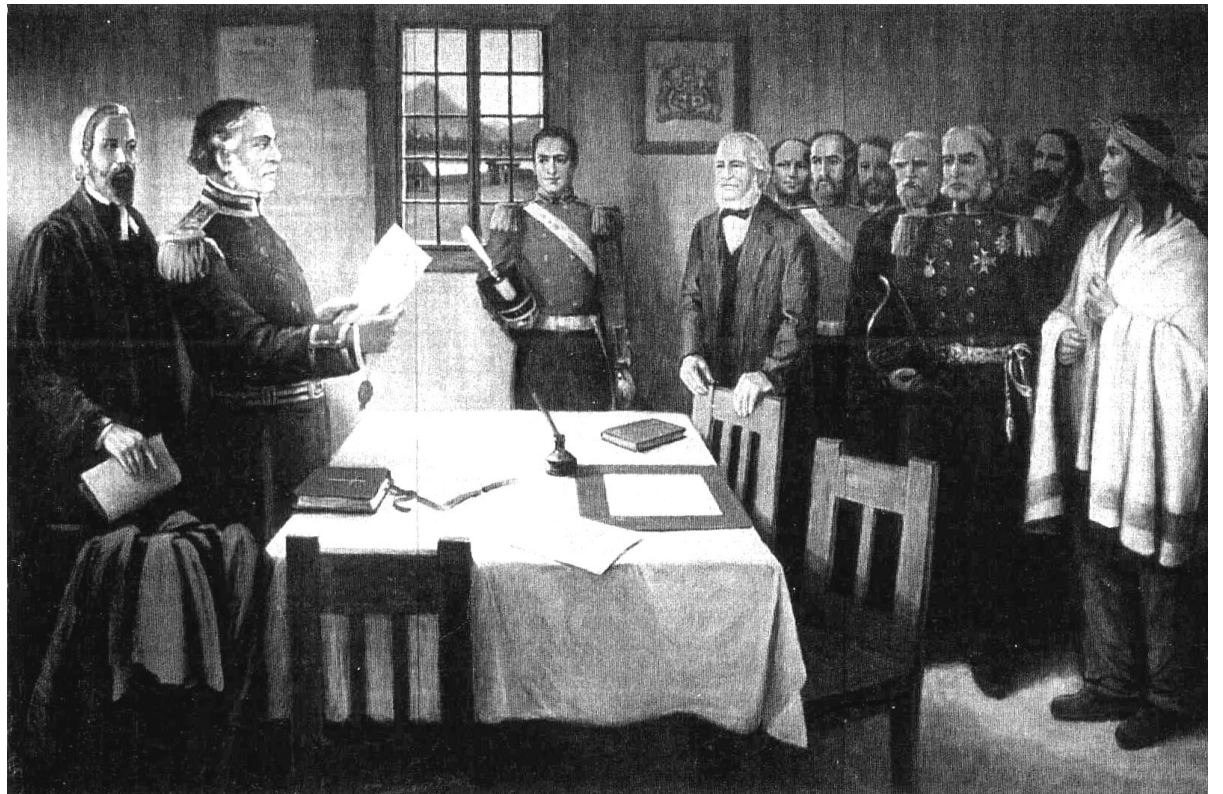
Zatím se o humor pokusilo hned několik jedinců. Stephen Harper vtipně napadl GST jako, kdyby tato daň byla něčí jiný vynález než právě jeho předchůdců. Tragikomickým byl pokus o návrat vancouverského S. Robinsona, který by jistě tepal korupci. Má k tomu jistě důvod, neboť soud ho za krádež náramků nijak moc nepotrestal a politika je přece pro každého.

V den voleb, když jsem byl v koupelně pěkně namydlený, ozval se zvonek. Liberální kandidát mně přišel připomenout, že jsou volby. Nevěděl jsem, jestli se mám napřed osprchovat nebo jít dolů namydlený. Abych něco nepropásl, zvolil jsem druhou variantu. Za této situace, jsme si nepadli do oka. On něco zamumlal na omluvu a já s neskryvaně rozmrzelým výrazem převzal jeho pamflet. Toto setkání mne tedy nepřesvědčilo. Nevolil jsem jeho stranu, ale on zvítězil i bez mé pomoci. Dobře mu tak, zasloužil si to, už jen proto, že jsem k němu nebyl vlídný.

Ještě lepší mně připadal zástupce *Zelených*, ten zazvonil den po volbách a zeptal se, jestli se nechceme stát členy této ekologické strany. Inu chtěl jsem mu říci, že přišel s křížkem po funusu, ale pak jsem si uvědomil, že příští volby mohou být, co nevidět a že tato strana vzala slova o tom, že začít bylo zapotřebí včera, naprosto vážně.

Pamětníci si jistě vzpomenou na Stranu jednorozce, která chtěla řešit kanadský dluh tím, že by každý Kanaďan dostal kreditní kartu *American Express* a tím by se zadlužovaly sousední Spojené státy. Energetickou situaci v Saskatchewan by *Jednorozci* řešili zbouráním Skalistých

Když Britská Kolumbie byla kolonií

První guvernér James Douglas prohlásil Britskou Kolumbii za kolonii 19. listopadu 1858. Stalo se tak v pevnosti Fort Langley, která je dnes historicky chráněnou oblastí. V muzeu, které se nachází v pevnosti, je tento okamžik zachycen na obraze od Antonie a Josefa Gabánkových (akrylové barvy; rozměry 180x270 cm).

hor. Benzín by se dal ušetřit tím, že by se v Kanadě vybudovaly dvě dálnice, jedna z východu na západ, druhá opačným směrem. Obě dálnice by měly mírný sklon, takže by se z jedné části Kanady na druhou mohlo jezdit samospádem. Jediná energie by se spotřebovala na výtahy, které by u cesty vytahovaly automobily do patřičné výšky. Volební rozpočet jednorozců byl pětatřicet dolarů za pivo pro šéfa. Když jsem před časem dělal rozhovor pro *Satellite*, tak mně jejich tiskový mluvčí řekl, že na protest, že každý kandidát musí složit 1000 dolarů nebudou kandidovat, protože dáti jediný dolar do voleb je příliš vysoká cena.

Vzpomínka na lepší časy, kdy byla přece jen ještě v politice sranda, mně připomněla naše milá NDP. Byl to boj za práva *pracujících rodin* - *working family*. Marně jsem přemýšlel koho, chce Jack Layton oslovit. Jestli je pracující rodina, kde alespoň jeden člen pracuje. Nebo je to naopak

rodina, kde pracují oba rodiče a děti nepracují? Či je to rodina, kde pracují děti a rodiče jsou v penzi. Možná, že na tuto kvalifikaci se hodí pouze rodiny, kde pracují všichni členové rodiny. Takovou snad neznám. A co svobodné matky? Studenti? Penzisti? Invalidi? Tak ty by asi NDP hodila přes palubu... Nebo postačí pro nezaměstnané pracovat třeba na zahrádce? Jaksi bojovat za práva *pracujících rodin* by bylo pěkné, kdybychom věděli, kde vlastně pracující rodiny hledat.

Jak již jsem řekl v úvodu, nikdo z politiků nemůže být spokojen. Nikdo si nemůže být jistý svým teplým místečkem. Je tedy pravděpodobné, že na nás neušijí žádnou kulišárnu a to je jeden z důvodů, proč může být pro změnu spokojený volič. Ano, volby v Kanadě dopadly relativně dobře.

Aleš Březina

Petr Chudožilov: Zázrak v Miláně

Je lepší jezdit do Itálie vlakem než autem, zatímco za volantem je cestovatel vydán na pospas vlastním myšlenkám, v kupé rychlíku je nejbližší substanci Itálie: Italkám a Itálům. Započítán budiž i fakt, že vám auto aspoň neukradnou v zemi, již milujete. Láska pravá, na rozdíl od lásky nepravé, dává a přijímá bez výhrad a chyb si nevšímá, jestliže je ovšem rovnou neadoruje. Pán cestující s námi do předvánočního Milána má límeček od košile zpola zastrčený pod svetrem s neuvěřitelnou elegancí. Žena, přistoupivší na švýcarsko-italské hranici, nese svůj felliniovsky červený šál slavnostně jako prapor. Také italský průvodčí, vyžadující s vlídnou grandézou lístky od cestujících, jakoby se byl právě vyloupl z neorealistického filmu. Kdosi postavil na ubrousek miniaturní lahvičku vína, lidé si přisedají, seznamují se, svěřují si navzájem intimity, je komorně

veselo. Ani postarší dáma, již zamřela hlavu jedna jediná sklenička, neztrácí důstojnost, zlehka pochrupuje, někdo ji přikryl plédem, společnost přitlumila hlasy.

V Miláně jsou skvěle voháknutý nejen lidé, ale i psi, proplétají se v davu se zády ochráněnými před zimou nonšalantními dečkami. Jeden pes má rovnou celou deku, leží pod ní spleten v klubku se svým pánem, bezdomovcem, mříží v chodníku na ně proudí teplo z metra. Toto ztělesnění přímo biblické chudoby však nepostrádá šmrnc, bezdomovec zachytí soucitný pohled, zvesela mrkne, natáhne ruku, spiklenecky poděkuje vypitým hlasem. Holubi před dómem, na rozdíl od jiných měst, nepožadují od chodců distanc, přátelsky usedají na rameno; už tato maličkost vypovídá mnohé o duchu města. Jak si nezamilovat čišníci přinášející ranní cappuccino, jež ochotně opravuje

koncovky naší chatrné italštiny! „Kousněte si!“ mává řezník suchou klobásou na improvizovaném sicilském minitrhu a vytáhne mě z davu jako magnet.

Nějaký skvělý prelát v dómu, možná jenom kostelník, diriguje pošťuchující se školačky k přijímání jako policajt na křižovatce. Rozkošná Čiňanka, zřetelně neví oč jde, přijme boží tělo; poté co se jí dostalo ochotného vysvětlení, usedne do lavice a čeká co to udělá, vyhlíží zázrak, zázrak v Miláně. Illuminace, řev ampliónů, mamutí lidová jídelna našlapaná tisíci hladovci, muž hlaholící do mobilu zablokoval vstup, ale když vysvětlí, že právě vede důležitý rozhovor, všichni ho respektují. Italové si neubližují ani při předvánočních nákupech!

Otištěno s vědomím autora a *Hospodářských novin*, leden 2005